

JENNIFER
ARMINTROUT

Veresidemed, esimene raamat

ÜMBERSÜND

VÄLDI PÄIKESEVALGUST, JOO VERD,
VIHKA ENNAST. IGAVESTI.
TERE TULEMAST SÜREMATUTE MAAILMA

Jennifer Armintrout
Blood Ties Book One: The Turning
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2006 by Jennifer Armintrout

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad **Harlequin Enterprises Limited**ile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B05209310
ISBN 978-9949-12-915-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

1. peatiikk

Lõpp

Ma lugesin kunagi ajalehest statistikat, mille kohaselt kahek-
sateistkümne- kuni kuuekümne viie aastaste ameeriklaste suurim
hirm on avalikkuse ees kõnelda. Teisel kohal on hirm ämblike ees
ja alles tükk maad tagapool, kolmandal kohal surmahirm. Mina
kardan kõiki eelnimetatud asju, kuid üle kõige pelgan isiklikku lä-
bikukkumist.

Ma ei ole mingisugune argpüks. Teeme selle asja kohe selgeks.
Ent sestpeale, kui mu ideaalilähedane elu muutus mõne päevaga
õudusfilmitaoliseks, suhtun hirmutundesse märksa tõsisemalt.

Olin suutnud oma elueesmärke peaaegu laitmatult täita, tehes
vaid paar pisemat mööndust. Vanast tuttavast preili Carrie Amesist
oli saanud doktor Carrie Ames kaheksa kuud enne õhtut, mil leidis
aset Suur Muutus. Olin lahkunud unisest linnakesest idarannikul,
kus olin üles kasvanud, ja sattunud unisesse linna Michigani kesk-
paigas. Mul oli kohalikus kiirabihaiglas suurepärase residentuur.
Linn ja ümbritsevad maakonnad pakkusid ohtralt võimalusi õp-
pida ning nii linna sõjategevuse kui ka reetliku talutehnika tekitatud

vigastusi ravida. Nautisin unelmate elu ja olin täiesti kindel, et olen saavutanud edu ning suudan juhtida oma saatust, mis oli rahutute kolledžiaastate ajal võimatu tundunud.

Muidugi hakkab unises **Michigani** linnas kergesti igav, iseäranis jäistel talveõhtutel, mil isegi lumi on talveunes. Ühel säärasel õhtul, kui olin pärast kurnavat kaheteistkümneltunnet vahetust kõigest neli tundi kodus viibinud, pidin ootamatu patsientide sissevoolu tõttu tööle naasma. Kiirabihaiglas oli nii tüütu õhtu kohta üllatavalt tihe sagimine, nähtavasti mõjutas lähenev pühadehooaeg kõiki. Õnnetuseks jäi tol õhtul minu kaela traumajuhtumite, tõsiste vigastuste ja eluohtlike haigustega patsientidega tegelemine. Või kui täpne olla, siis vooris haiglasse autotäite viisi ostuhulle, kes pärast 131 South maantee kiilajääle suundumist tükkidena minu juurde sattusid.

Pärast kolme patsiendi vastuvõtmist tundsin üüratut vajadust nikotiiniannuse järele. Teistele arstidele lisapatsientide kaelamäärimine tekitas minus süümepiinu, kuid ma ei jätnud sellepärast kiirele suitsupausile minemata.

Kõmpisin parajasti välisukse poole, kui haiglasse toodi üks mees – nimetagem teda John Doeks.

Haigla peaarst ja vanim meditsiinidoktor Fuller sörkis ratastel kandraami kõrval, kraaksatas käsklusi ja pinnis meditsiinilaborante surmtõsise Texase aktsendiga.

Et doktor Fulleri toon oli tungiv ja katkendlik, mitte lõunapäraselt voolav nagu tavaliselt, siis ei teinud ma kandraamil lamajat kohe märkamagi. Ma polnud eales varem näinud ülemust endast välja minemas. See ajas mulle hirmu nahka.

“Carrie, kas tuled meile appi või kulged ühe otsa piletiga Marlboro-maale?” haugatas ta, nii et ma võpatasin. Sigaret murdus sõrmede vahel pooleks ja pudenes pulbriks. Minu paus oli ametlikult tühistatud.

Pühkisin käed laborikilisse puhtaks ja astusin kandraamile sappa. Alles siis märkasin patsiendi seisundit.

Me sisenesime eraldatud ruumi, kust laborandid välja pukseeriti, et õdedele ruumi teha, ja minu ees avanes halvav vaatepilt.

“No nii, naised, tooge mulle pritsmekaitsmed, kitlid, kaitseprillid – kogu komplekt. Jooksuga, palun!” käratas Fuller ja kiskus verplekilise valge kitli seljast.

Teadsin, et pidanuksin appi tõttama, kuid suutsin enda ees laual lebavat õudust üksnes jõllitada. Mul polnud aimugi, millest alustada.

Veri on üks neist asjust, mida ma ei karda. John Doe puhul ei õõvastanudki mind vererohkus, kuid tema kallal töötada, teda puudutada ja talle läheneda tundus mõeldamatu. Probleem oli nimelt selles, et ta nägi välja nagu minu lahatud laip üldanatoomia praktikumil viimasel päeval.

Tema rindkere oli torkehaavu täis pikitud. Osa neist olid väikesed, kuid nelja või viie sisse võinuks vabalt pesapall mahtuda.

“Tulistamishaavad? Mille kuradiga teda õieti tulistati, kas kahuriga?” pomises doktor Fuller ja kompas kummikinnastatud sõrme üht verist auku.

Polnud tarvis kohtumeditatsioonilast kõrgharidust taipamaks, et John Doe kehahaavad ei olnud tekitatud samade vahenditega kui näohaavad. Tema lõualuu või õigemini selle jäänused olid esihammastest kuni ääreni lõhki, paljaks nülitud, liigesest välja kistud ja tolknesid kasutult kolju küljes. Põses haigutava augu kohal oli tühi lõmastatud silmakoobas, kust silm ja silmanärv täielikult puudusid.

“Võiks arvata, et talle on kirvega pähe löödud, kuid sääraсте kahjustuste tekitamiseks on vaja üleloomulikult suurt jõudu,” nentis doktor Fuller. “Siitkaudu küll voolik alla ei lähe, tema hingetoru on täiesti sodi.”

Ma ei suutnud hingata. John Doe allesjäänud silm, selge ja eresinine, keskendus otse minule, justkui olnuks ta täie teadvuse juures.

See pidi olema valgusest tingitud meelepete. Keegi ei suuda nii kohutava trauma järel teadvusele jääda. Keegi ei ela nii ulatuslikke vigastusi üle. Ta ei karjunud ega vingerdanud valust. Tema keha oli lõtv ega reageerinud üldse, kui abipersonal hingetorru sisselõike tegi, et intubatsioonitoru sisestada.

Ta ei pööranud kordagi pilku mujale.

Kuidas ta saab elus olla? karjusin ma mõttes. Toimuv läks vastuollu igasuguse loogikaga, mille olin kolme aasta jooksul meditsiinikoolis omandanud. Selliste vigastustega ei jääda elama. Õpikutes polnud ühtki toetavat näidet. Ja ometi silmitses ta mind rahulikult ning keskendunult, hoolimata ümberringi toimuvast saginast.

Ühel õõvastaval hetkel näis mulle, et kuulsin tema suujäänuste vahelt oma nime. Ent siis taipasin, et hoopis doktor Fuller üritab mind paaniliselt hirmutardumusest välja tuua.

“Carrie, ärka üles ja ühine meiega! Tule nüüd, me oleme seda tüüpi kaotamas!”

Ma ei suutnud rohkem John Doega tõtt vahtida ega ka doktor Fullerile otsa vaadata, et näha tema usku minusse haihtumas. Ma ei teagi, kumb olnuks hullem, kuid ma ei pidanudki otsustama.

Pomisesin vabanduseks midagi mannetut, pöörasin vihti ümber ja tormasin minema. Kui olin jubedast ruumist jalga lasknud, märkasin laitmatutel põrandaplaatidel kleepuvaid, tumepunaselt läikivaid plekke. Mul hakkas sees keerama. Vajusin hüübiva vere sisse põlvili, sulgesin silmad ja tundsin, kuidas sapp kurku tõuseb. Kiikusin põlvedel ette-taha ja minu okse segunes vereloikudega.

Järsku võttis minu selja taga boksis maad vaikus, millele järgnes südamemonitori ühtlane pinin, tähistamaks protesti pulsi seiskumise üle.

“Hea küll, ta on läinud. Pakkige ta sisse ja viige surnukuuri,” kuulsin doktor Fullerit ütlemas. Tema rahulik, texaslasele omane enesekindlus oli tagasi, kuid hääles võis aimata väsimust ja nõrdimust.

Ajasin end jalule ja jooksin töötajate riietusruumi, sest ma ei suutnud oma läbikukkumisele näkku vaadata.

Tund aega hiljem olin ikka veel riietusruumis. Seisin peegli ees, just duši alt tulnud, seljas värskelt pestud kaitserõivad, ja üritasin märgi blonde juukseid hobusesabataolisesse soengusse sättida. Ripsmetušš oli duši all laiali läinud ja ma äigasin varrukaga üle silmade. See liigutus muutis silmaalused veelgi tumedamaks. Teravad põsesarnad tulid luukahvatu naha all selgesti esile ning sinistes silmades oli külm ja tühi pilk. Ma ei olnud eales varem ennast nii lööduna tundnud.

Millal ma nü haletsusväärseks muutusin? Nü argpükslikuks? Mälestused, mida ma ei suutnud peast tõrjuda, pilkaside mind halastamatult. Mulle meenus, kuidas olin koos teistega itsitanud, kui üks kõhetu välistudeng üldanatoomia esimeses tunnis küpsised välja öökis. Või kuidas olin kaheksanda klassi beibele Amy Andersonile vihmausse juustesse sokutanud ja ta niiviisi bussipeatusest minema peletanud.

Nähtavasti olin muutunud ise selliseks, kellesuguseid varem põlgasin. Ma olin terve St. Mary haigla kiirabipersonali silmis tundliku kõhuga kiljuv plika. See torkas mind nii valusasti, et vajasin taastumiseks emotsionaalset kokkulappimist.

Keegi koputas uksele ja tõi mind enesehaletsuse radadelt tagasi. “Ames, kas oled veel seal?”

Uks paiskus lahti. Doktor Fuller kõndis kindlal sammul kitsa pingi juurde, millel ma istusin.

Ta oli mõnda aega vait. Teadsin tema poole vaatamatagi, et ta seisab, pea longus, käed lumivalge kitli taskus ja küünarnukid vastu külgi surutud nagu pika halli toonekure tiivad.

“Noh, pead vastu?” küsis ta järsku.

Kehitasin õlgu. Kõik, mida võisin öelda, mõjunuks haleda va-bandusena minu hädisele käitumisele – sarnaselt arvukate meditsiinitudengitega, kes lakkasid varsti pärast sedalaadi vahejuhtumeid tundidesse ilmumast.

“Tead,” alustas doktor Fuller, “olen näinud paljusid arste, häid tohtreid pinge all murdumas. Inimene väsib. Tal on aeg-ajalt stress või isiklikud probleemid. Sääraseid asju juhtub kõigiga. Kuid osa meist jätab selle siia,” – ta osutas kappidele minu selja taga – “ega näita midagi välja. See on võimeka arsti tunnus.”

Ta jäi mu vastust ootama. Mina üksnes noogutasin.

“Tean, et oled pidanud sel aastal palju üle elama. Vanemate kaotus...”

“Asi ei ole minu vanemates.” Ma ei tahtnud teda katkestada, kuid sõnad lipsasid huulilt, enne kui jõudsin need läbi mõelda. “Va-bandust. Olen sellest juba üle saanud.”

Fuller ohkas raskelt ja istus minu kõrvale pingile. “Miks sa tahad arst olla?”

Istusime tükk aega vaikides nagu treener ja palli käest pillanud spordikuulsus, enne kui vastasin.

“Sest ma tahan inimesi aidata,” valetasin ebausutavalt. Kuid ma ei teadnud tegelikku põhjust ja ta ei oodanudki vastust. Tõelised arstid kaotavad inimlikkuse ja mõistmise juba enne diplomi kättesaamist. “Ja sellepärast, et see meeldib mulle.”

“Nojah, mulle meeldib golf, aga see ei tee minust veel Tiger Woodsi, eks?” Fuller naeris oma nalja peale, ent tõsines kohe. “Tead, igapäev elus saabub hetk, mil tuleb endale seatud eesmärgid kriitilise pilguga üle vaadata. Siis, kui oleme sunnitud oma piiratud tunnistama ja oma võimeid realistlikuma pilguga hindama.”

“Kas tahad öelda, et peaksin hambaarstiks hakkama?” küsisin teeseldud naeruga.